

Diputació
Barcelona

Àrea de Bon Govern, Assistència
Local i Cohesió Territorial

Les xifres oficials de la població als municipis de Catalunya entre 2010 i 2023

Centre d'Anàlisi de Serveis
Municipals per la Cohesió Territorial

Gerència de Serveis
d'Assistència al Govern Local

Les xifres oficials de la població als municipis de Catalunya entre 2010 i 2023

En aquest article es revisa l'evolució de les xifres oficials de la població¹ als municipis de Catalunya des de 2010 fins 2023, referenciades a la data 1 de gener de cada any. L'anàlisi dels darrers tretze anys de la població es fa a partir d'onze figures, entre gràfics i mapes temàtics, en primer lloc, de manera agregada, pel conjunt de Catalunya i, seguidament, per vegueries, segons ubicació, per províncies, comarques i, finalment, de manera desagregada, també per municipis. S'analitzen tant les dades d'estoc al darrer any disponible, 2023, com les taxes de creixement, en tants per cent.

L'article finalitza amb unes conclusions amb la mirada posada en la cohesió territorial. Catalunya és una "ciutat de ciutats", en expressió del geògraf Oriol Nel.lo, més equilibrada després de tretze anys d'evolució demogràfica?

---

¹ Totes les dades procedeixen de l'Institut Nacional de Estadística (<https://www.ine.es/dynt3/inebase/es/index.htm?padre=525>, opció "Descargar archivo comprimido con los ficheros excel municipales de cada año a nivel nacional"). Hi ha disponibles les dades de xifres oficials de població de tots els municipis espanyols des de l'any 1996, en 27 taules Excel. Malauradament, la font no manté els noms dels camps de les taules a tots els fitxers. Totes les figures que representen les dades són d'elaboració pròpia.

1. L'evolució de les xifres de població als municipis catalans

Catalunya disposava a 1 de gener de 2010 de 7.512.381 habitants. Ha experimentat una desigual evolució de xifres anuals de població des de 2010. Les barres verticals de la figura 1 exhibeixen estocs anuals amb tendència general envers el creixement fins a 2023, amb 7.909.125 persones residents a Catalunya, però amb dues "valls" prèvies: una a l'any 2015, a les acaballes de la crisi econòmica i financera iniciada a 2008; la segona davallada, a 2021, amb menys població que a 2020, seria un dels efectes de la crisi de la pandèmia del COVID.

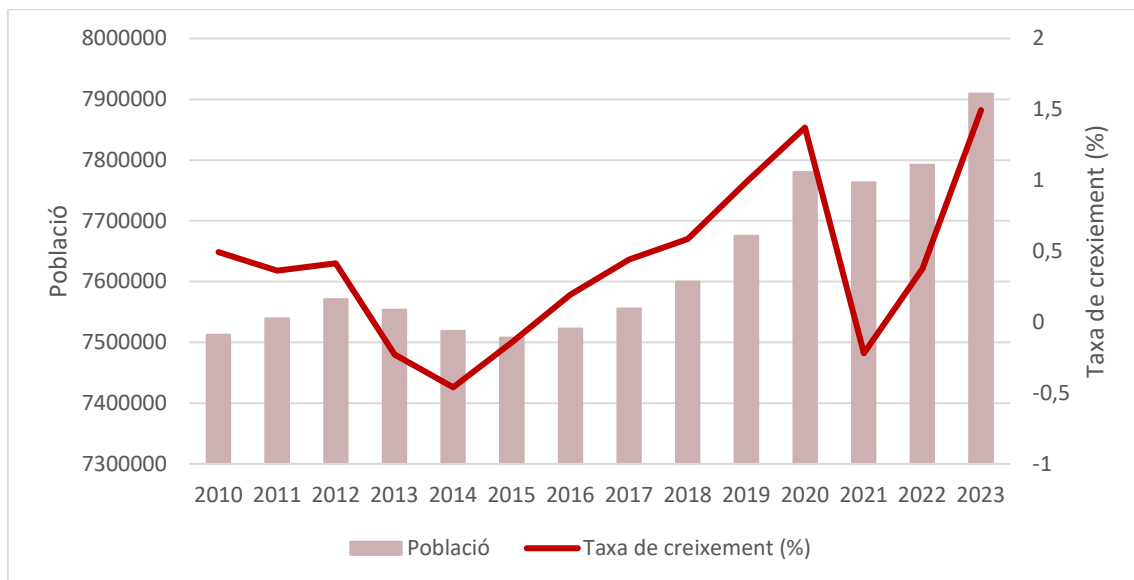

Figura 1. Xifres i taxes de creixement anual (%) de la població de Catalunya entre 2010 i 2023.

La taxa de creixement anual consisteix en l'augment o disminució de la xifra de població d'un any respecte a l'anterior, expressat en percentatge. La figura 1 presenta les 13 taxes de creixement anual entre 2010 i 2023. El creixement corresponent a 2010 s'ha calculat en relació a la població a l'any anterior, l'any 2009. La taxa de creixement anual a Catalunya es mostra amb la línia vermella contínua a la figura 1: els "creixements" són negatius tres anys seguits, entre 2013 i 2015 i, un cop més, a 2021. El contrast més sobtat es produeix entre 2020 i 2021, atès que, després dels augments entre 2016 i

2020, la taxa de creixement del 2021 es precipita cap a vall. És, però, de fet, del -0,21%, semblant a la del 2013, de -0,22%.

Finalment, encara a la figura 1, en els tretze anys analitzats, la taxa de creixement de 2023, del 1,5%, és la més elevada, amb la taxa de creixement del 2020 en segon lloc, amb 1,4%.

Les figures 3, 4, i 5 exhibeixen també taxes de creixement per a cada any entre 2010 i 2023. A les figures 2, 6, 8 i 11, però, es mostra una única taxa de creixement, la que va de 2010 a 2023.

La figura 2 consisteix en el mapa de població a 2023 i de la taxa de creixement (no anual sinó global) entre 2010 i 2023, a les vuit vegueries catalanes. La de Barcelona és la vegueria amb més població, amb 5.000.528 persones a 2023, seguida per la de Girona (793.282). Les del Camp de Tarragona i del Penedès superen el mig milió d'habitants. Les vegueries més occidentals, Terres de l'Ebre, Lleida i Alt Pirineu i Aran, no només compten amb menys habitants (184.497, 371.771 i 75.787 respectivament), sinó que, a més, el seu creixement entre 2010 i 2023 ha estat l'inferior i, en el cas dels extrems nord i sud occidentals, Terres de l'Ebre i Alt Pirineu i Aran, negatiu (-3,7% i -1,14% respectivament).

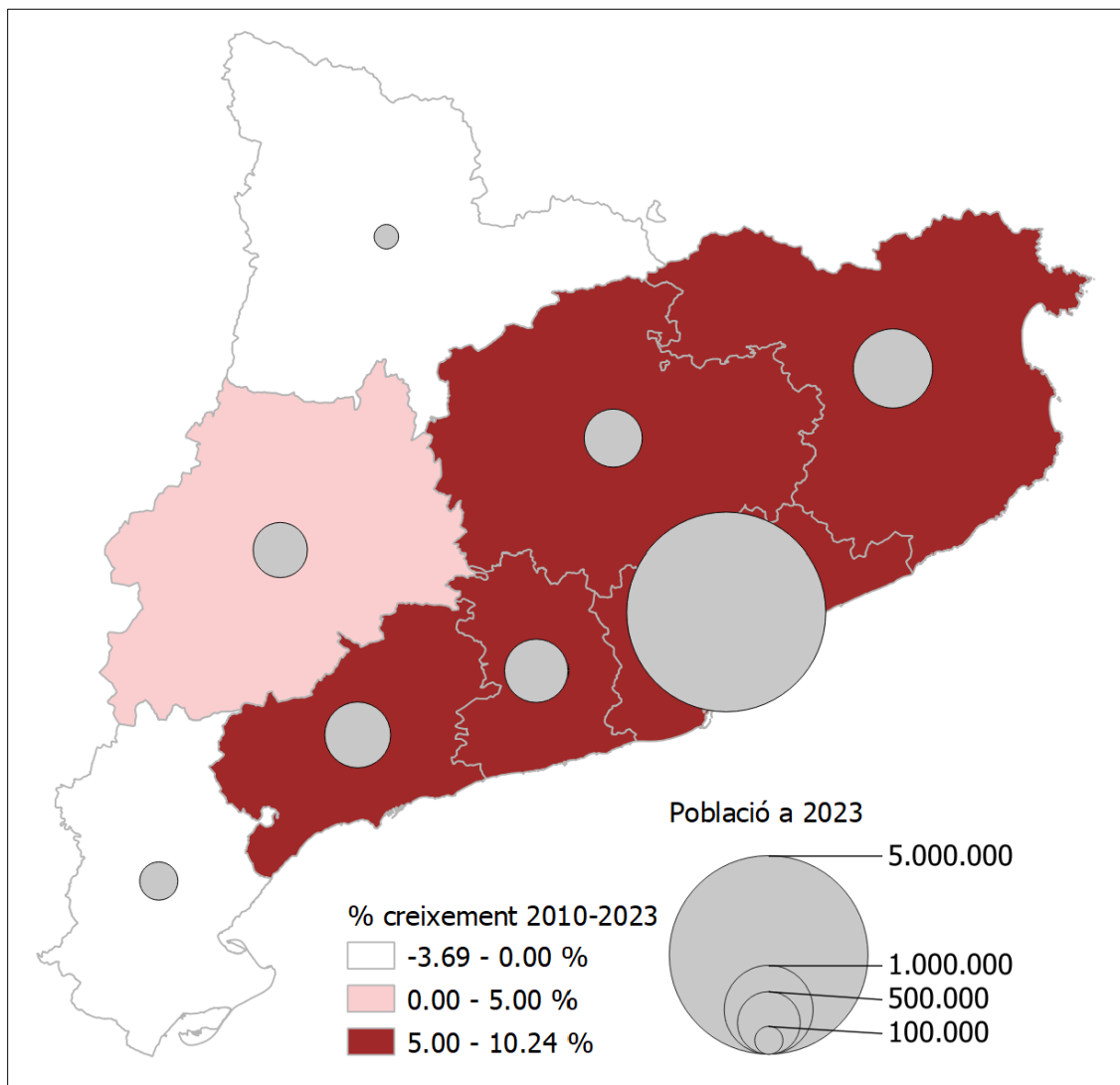

Figura 2. Mapa de població a 2023 i de la taxa de creixement entre 2010 i 2023 a les vuit vegueries catalanes.

La figura 3 presenta la diferent evolució de les taxes anuals de creixement de la població dels municipis, agrupats segons vegueries. El Penedès és la vegueria que es manté més sovint per sobre del creixement de les altres vegueries. Al 2023, però, es veu superada pel Camp de Tarragona i Girona (2,2% i 1,99%). L'Alt Pirineu experimenta prou fluctuacions al llarg dels tretze anys analitzats. Hi destaca el pic de creixement a l'any 2021, mentre que la resta de vegueries tenien llavors creixements més modestos o negatiu, en el cas de Barcelona.

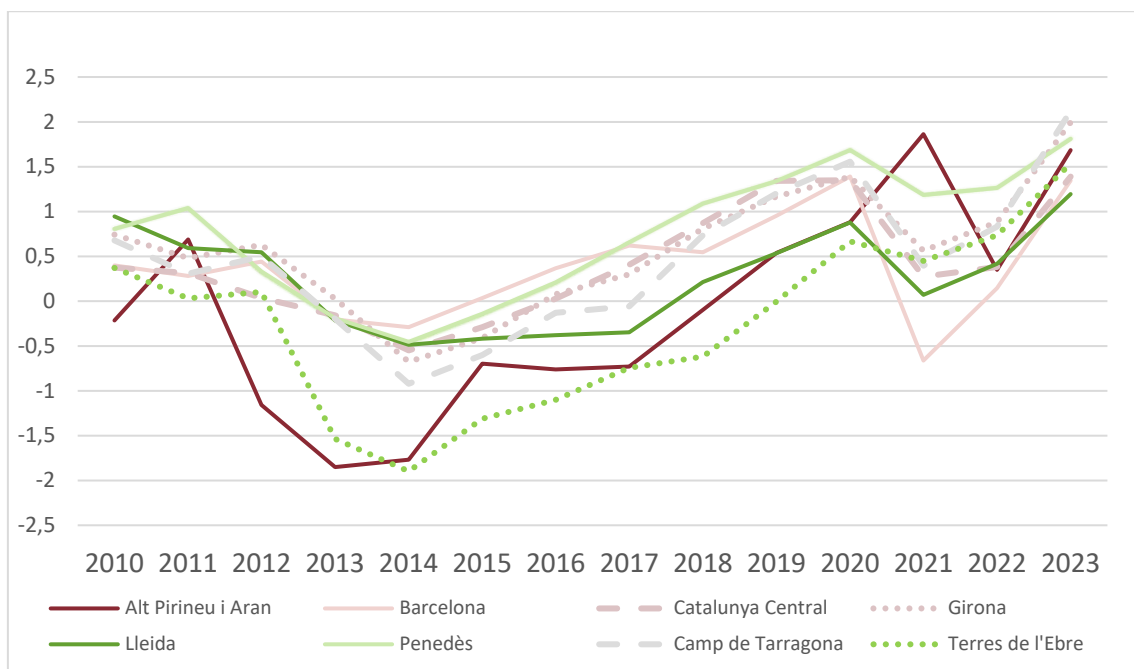

Figura 3. Taxa de creixement anual de la població de les vegueries de Catalunya entre 2010 i 2023

“Què se n’ha fet, de l’èxode urbà, des de la pandèmia?”², es pregunta el demògraf Antonio López-Gay: “Malgrat els canvis generats per la Covid-19, no s’ha observat una modificació profunda dels patrons residencials que dominaven prèviament. Això vol dir que els grans nuclis urbans [com Madrid, Barcelona, València, Sevilla, Saragossa i Màlaga] continuaran sent pols d’atracció i de retenció de població”.

² <https://elobservatoriosocial.fundacionlacaixa.org/ca/-/exode-urba-des-de-la-pandemia#>

Les taxes de creixement anual 2010-2023 de la població dels municipis, agrupats segons la seva ubicació³, ha experimentat una evolució semblant a grans trets, com es veu a la figura 4, a l'evolució general a la figura 1. Els 298 municipis catalans a l'interior han patit només tres anys de creixements negatius, per cinc els 69 municipis costaners i sis els 298 municipis de muntanya. A més, els de muntanya exhibeixen la particularitat que a l'any pandèmic 2021 creix la seva població (1,15%), mentre que en perd els costaners (-0,68%) i els de l'interior amb prou feines no en perden (0,04%).

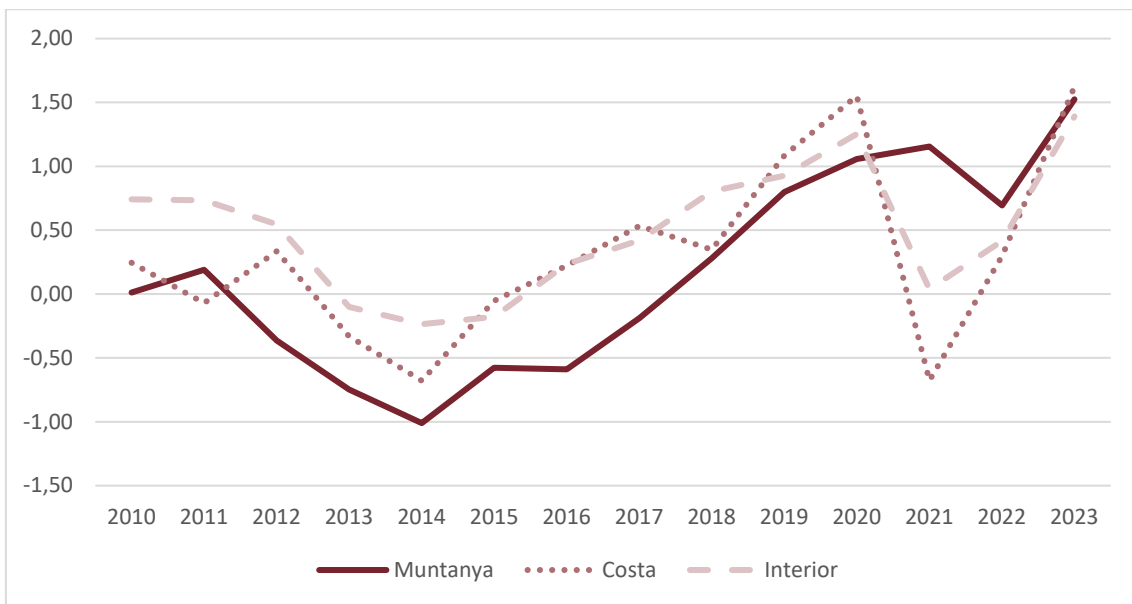

Figura 4. Taxes de creixement anual (%) de la població de Catalunya entre 2010 i 2023 segons ubicació.

³ Segons el camp "UBICACIO" del *dataset* "Dades generals dels ens locals de Catalunya" de les Dades Obertes de Catalunya (https://analisi.transparenciacatalunya.cat/Sector-P-blic/Dades-generals-dels-ens-locales-de-Catalunya/6nei-4b44/about_data).

La figura 5 agrupa les taxes de creixement de la població dels municipis entre 2010 i 2023 segons províncies. La província de Barcelona a voltes es mostra més sensible als canvis: tendeix, percentualment, a créixer més i a perdre més que les altres tres províncies. Finalment a 2023, però, Barcelona i Lleida (1,36% i 1,21%) no remunten amb la mateixa empenta que Girona i Tarragona (amb 1,99% i 2,11%). La davallada del 2021 es va fer sentir més a Barcelona (-0,5%), mentre que les altres províncies encara creixien, tot i que modestament.

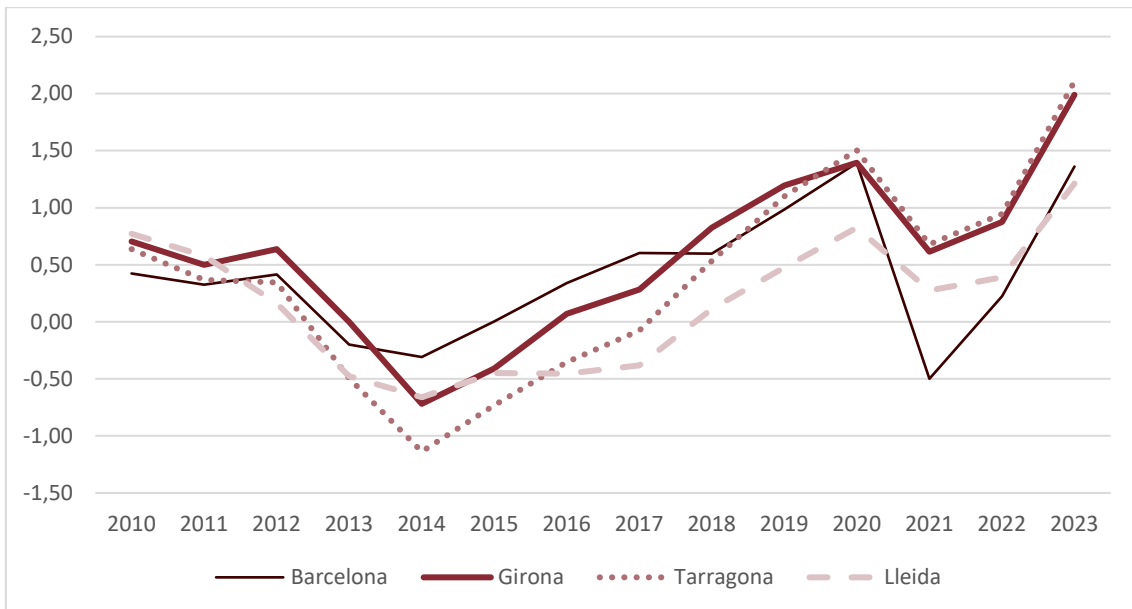

Figura 5. Taxes de creixement anual (%) de la població de Catalunya entre 2010 i 2023 segons províncies.

El mapa de les 43 comarques catalanes de la figura 6 mostra la taxa de creixement entre 2010 i 2023 i la població a 2023. Les cinc comarques més nombroses, el Barcelonès, el Vallès Occidental, el Baix Llobregat, el Maresme i el Vallès Oriental (amb 2.318.321, 949.785, 841.731, 467.914 i 422.777 habitants, respectivament) pertanyen a la vegueria de Barcelona. A continuació, en volum de població, les comarques corresponents a les altres capitals provincials, el Tarragonès, el Segrià i el Gironès (270.038, 215.219 i 201.884 persones).

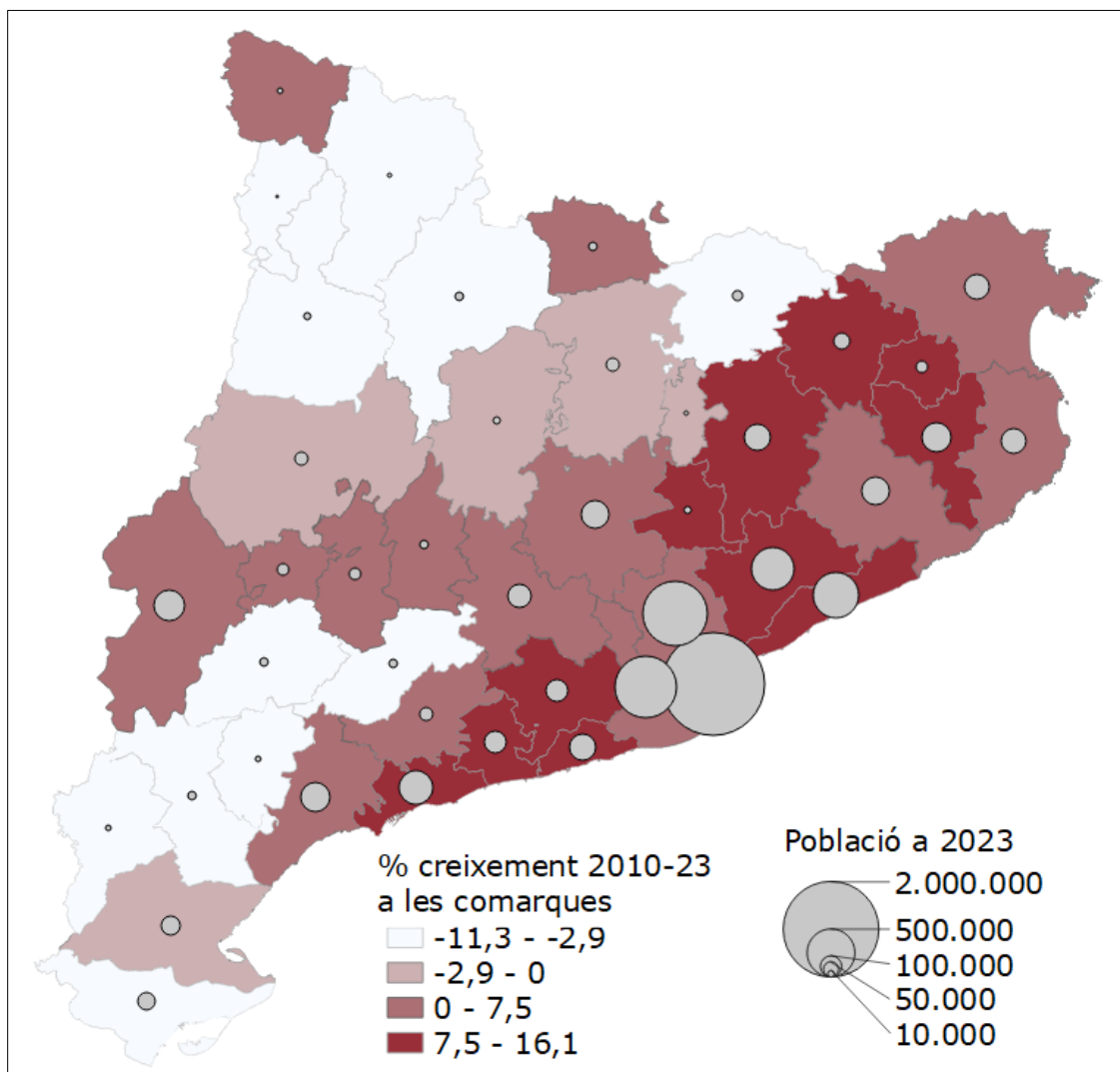

Figura 6. Taxa de creixement entre 2010 i 2023 i població a 2023 a les comarques de Catalunya.

Les vuit comarques amb la taxa de creixement de població entre 2010 i 2023 més elevada a la figura 6 són el Baix Penedès, el Moianès, el Gironès, la Garrotxa, el Garraf, Osona, el Maresme i el Pla de l'Estany (16,05%, 13,75%, 11,44%, 10,69%, 10,01%, 9,85%, 8,57% i 8,33%, respectivament). De les vuit comarques amb menor taxa de creixement, set es troben a les vegueries de les Terres de l'Ebre (el Montsià, Terra Alta, la Ribera d'Ebre) i de l'Alt Pirineu i Aran (Pallars Jussà, el Pallars Sobirà, l'Alt Urgell i l'Alta Ribagorça). I la vuitena, la Conca de Barberà, es troba a la vegueria de Tarragona.

La figura 7 consisteix en un mapa temàtic amb les xifres de població als 947 municipis catalans a 2023. Els cinc municipis amb més població de Catalunya es troben en dues comarques veïnes, el Barcelonès i el Vallès Occidental, amb Barcelona, l'Hospitalet de Llobregat, Badalona, Terrassa i Sabadell (1.660.122, 274.455, 225.957, 225.277 i 218.300 habitants, respectivament).

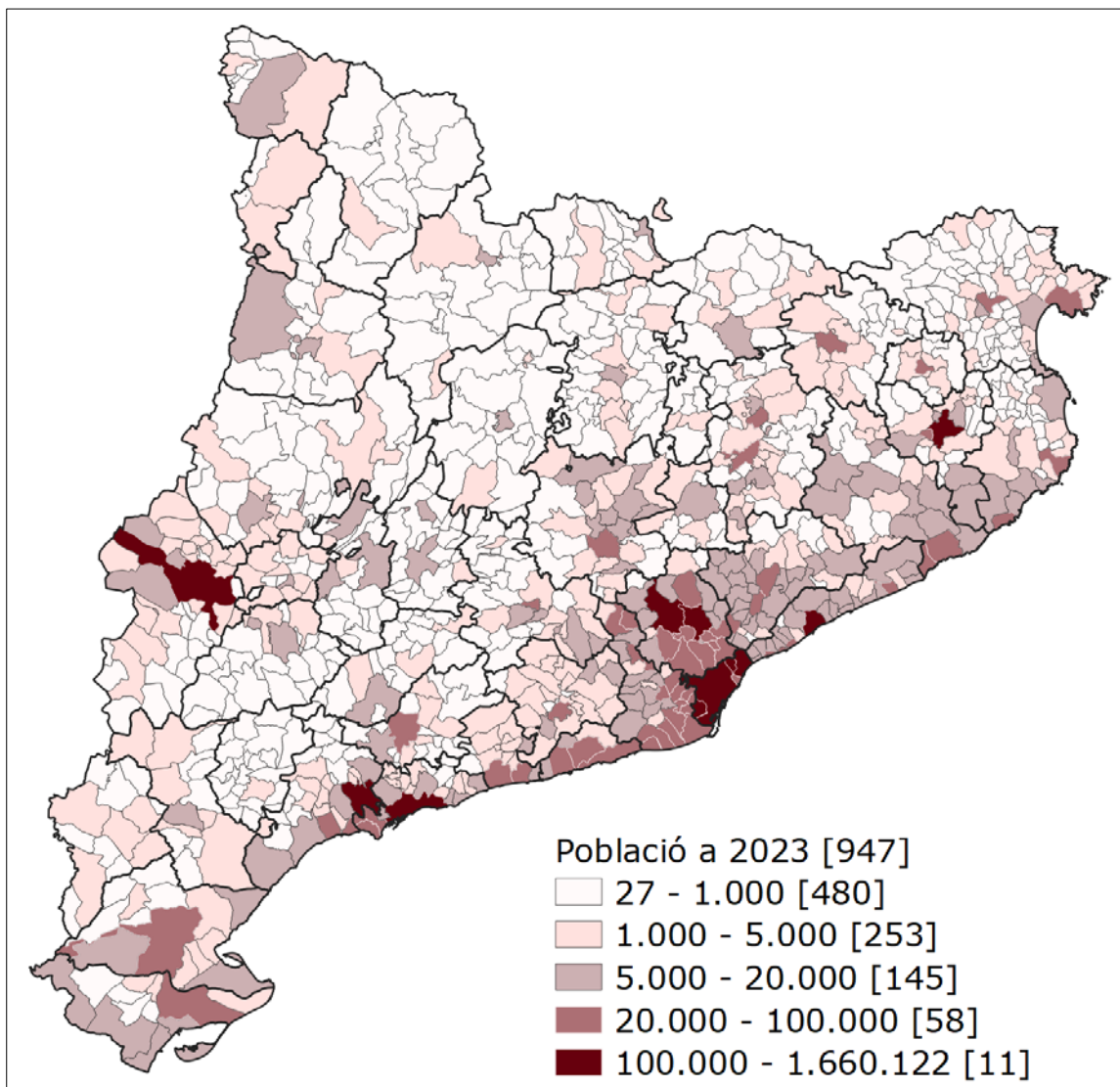

Figura 7. Xifres població als municipis de Catalunya entre 2010 i 2023.

Encara a la figura 7, completen l'equip d'onze municipis catalans de més de 100.000 habitants, Lleida, Tarragona i Mataró (143.094, 138.262 i 129.870) i Santa Coloma de Gramenet, Reus i Girona (119.862, 108.479 i 104.320).

Set dels onze s'ubiquen a la vegueria del Barcelona. Dels 58 municipis entre 20.000 i 100.000 habitants, 23 es troben a la costa, 34 a l'interior, i només un a la muntanya, Olot. Encara amb els 58 municipis entre 20.000 i 100.000 habitants, 33 es situen a la vegueria de Barcelona (dels quals, 19 pertanyen a l'Àrea Metropolitana de Barcelona), i els altres 25 es reparteixen entre les altres vegueries, excepte a la de l'Alt Pirineu i Aran. El municipi alt pirinenc amb més població és la Seu d'Urgell (12.568). El tram dels 145 municipis entre 5.000 i 20.000 habitants està també molt ben representat a la vegueria de Barcelona, amb 57 municipis. La vegueria de Girona en compta 24. La ubicació preferida d'aquest tram de municipis és l'interior, amb 105 municipis, a la rereguarda de la costa. La vegueria típica del tram de 254 municipis entre 1.000 i 5.000 residents és la de Girona, amb 57, seguida de la Catalunya Central, amb 43 municipis, i de Lleida, amb 39. La ubicació típica del tram és també la de l'interior. Finalment, la constel·lació de 480 municipis catalans de menys de 1.000 habitants en disposa a l'interior de 251 i a la muntanya, de 228 (dels 298 que la muntanya conté).

El mapa de la figura 8 representa les taxes de creixement de la població dels municipis catalans entre 2010 i 2023. Els 23 municipis que més han crescut, amb percentatges entre 29% i el 56% tenen, tanmateix, una població que no supera mai els 4.500 habitants a 2023. El municipi de trets més "urbans" amb més creixement ha estat Sant Just Desvern, al Baix Llobregat, amb el 28,5% de taxa de creixement, amb 20.462 habitants a 2023.

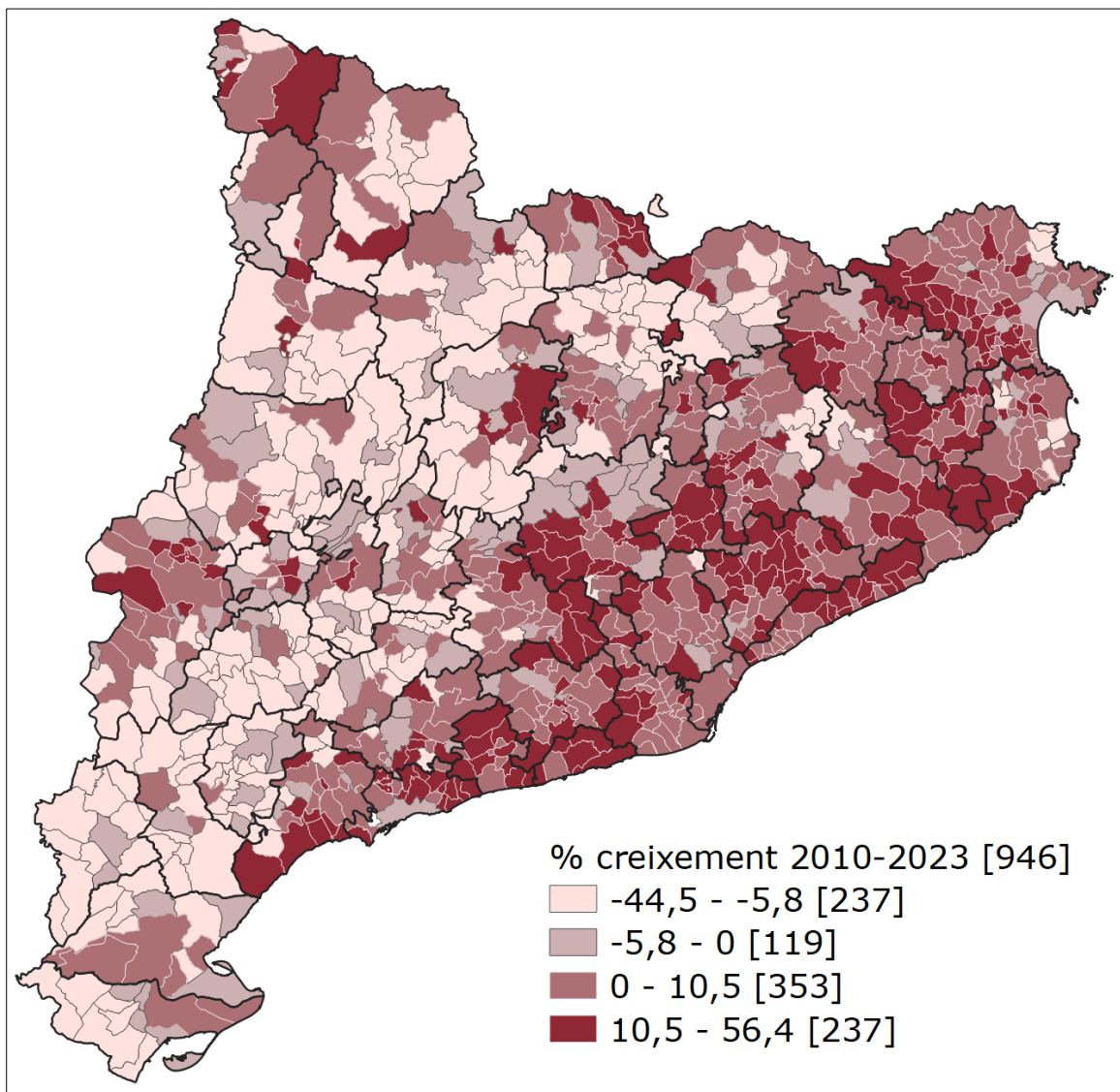

Figura 8. Taxes de creixement de la població dels municipis catalans entre 2010 i 2023. No inclou el municipi de Canonja al Tarragonès, segregat a l'abril de 2010, sense dades de població a 1-1-2010.

A continuació, i en relació també a la figura 8, tot considerant només els municipis de 5.000 o més habitants, quatre municipis de les vegueries meridionals de Tarragona i Penedès: Roda de Berà, Calafell, Canyelles i Catllar, entre el 24% i el 25,7% de creixement. Altres municipis amb prou més població i un 19% de taxa de creixement han estat Vic i San Cugat del Vallès (amb 48.364 i 97.530 habitants respectivament). Hi ha 353 municipis amb taxa de creixement negativa entre 2010 i 2023, més d'un terç dels municipis catalans. Per vegueries i per ordre decreixent, a Lleida, 100 (de 147 municipis); a la Catalunya Central 57 (de 146); a Tarragona, 56 (118); a l'Alt Pirineu, 45 (77); a Terres de l'Ebre, 44 (52); a Girona, 36 (208); al Penedès, 8 (72); a Barcelona, 7 (127).

Les figures 9 i 10 mostren les xifres de població a 2010 i a 2023 entre els municipis catalans amb més i menys població, respectivament. A la figura 9 no es mostra el municipi de Barcelona (1.660.122 habitants a 2023 i 1.619.337 a 2010) per tal de veure amb més detall la resta de municipis amb més població. Dels 20 municipis amb més població (figura 9) només Tarragona i Santa Coloma de Gramenet n'han perdut entre 2010 i 2023. Dels 20 més nombrosos, 14 pertanyen a la vegueria de Barcelona.

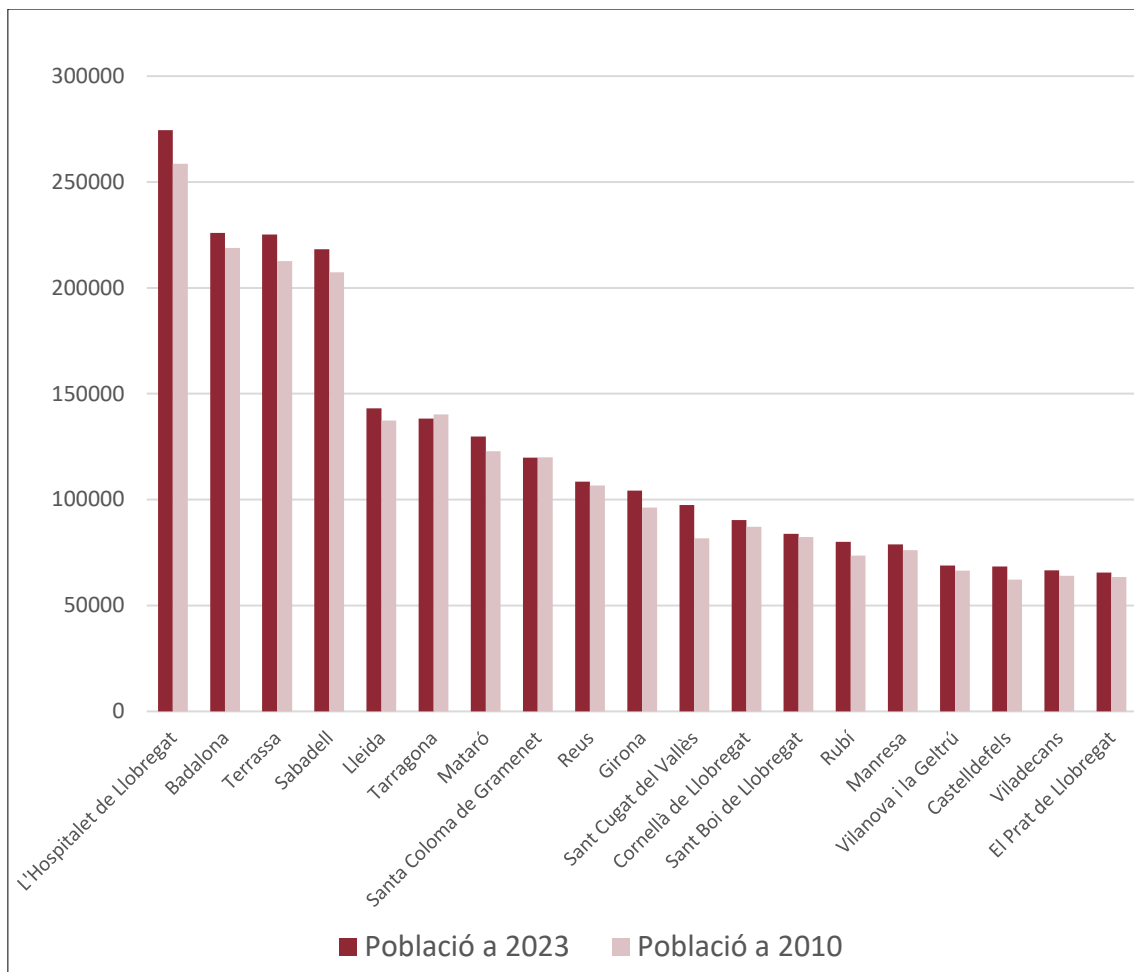

Figura 9. Xifres de població a 2010 i a 2023 entre els municipis catalans amb més població a 2023.

Dels 20 municipis amb menys població (figura 10) només 5 no han perdut població entre 2010 i 2023. La muntanya predomina entre els municipis amb menys població, amb 18 de 20 municipis. Per comarques, destaca el Berguedà amb 6 municipis entre els 20 amb menys població a Catalunya, 5 d'ells amb creixement negatiu.

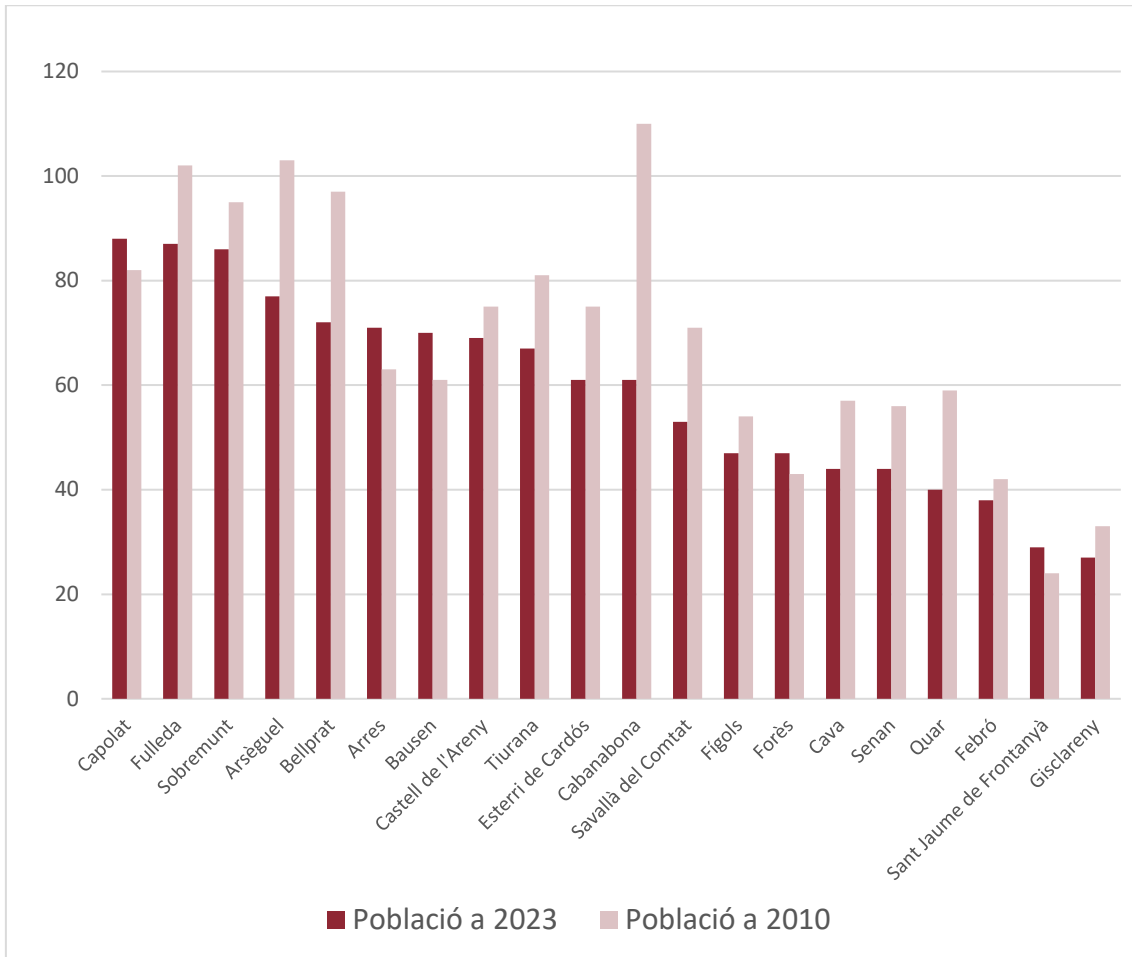

Figura 10. Xifres de població a 2010 i a 2023 entre els municipis catalans amb menys població a 2023.

El mapa de la figura 11 presenta les taxes de creixement de les comarques (amb corcoples) i de les respectives capitals comarcals (amb cercles) entre 2010 i 2023. Vers el nord est de Catalunya, quatre comarques, el Moianès, d'Osona, la Selva i la Garrotxa i les seves capitals comarcals, Moià, Vic, Santa Coloma de Farners i Olot, exhibeixen una dinàmica demogràfica més intensa que la resta de Catalunya amb percentatges, les comarques entre el 10% i el 13%, i entre el 13% i el 19,7% les respectives capitals. Des d'aquest nícli de comarques s'observa un gradient decreixent de la taxa de creixement vers el sud i vers l'oest.

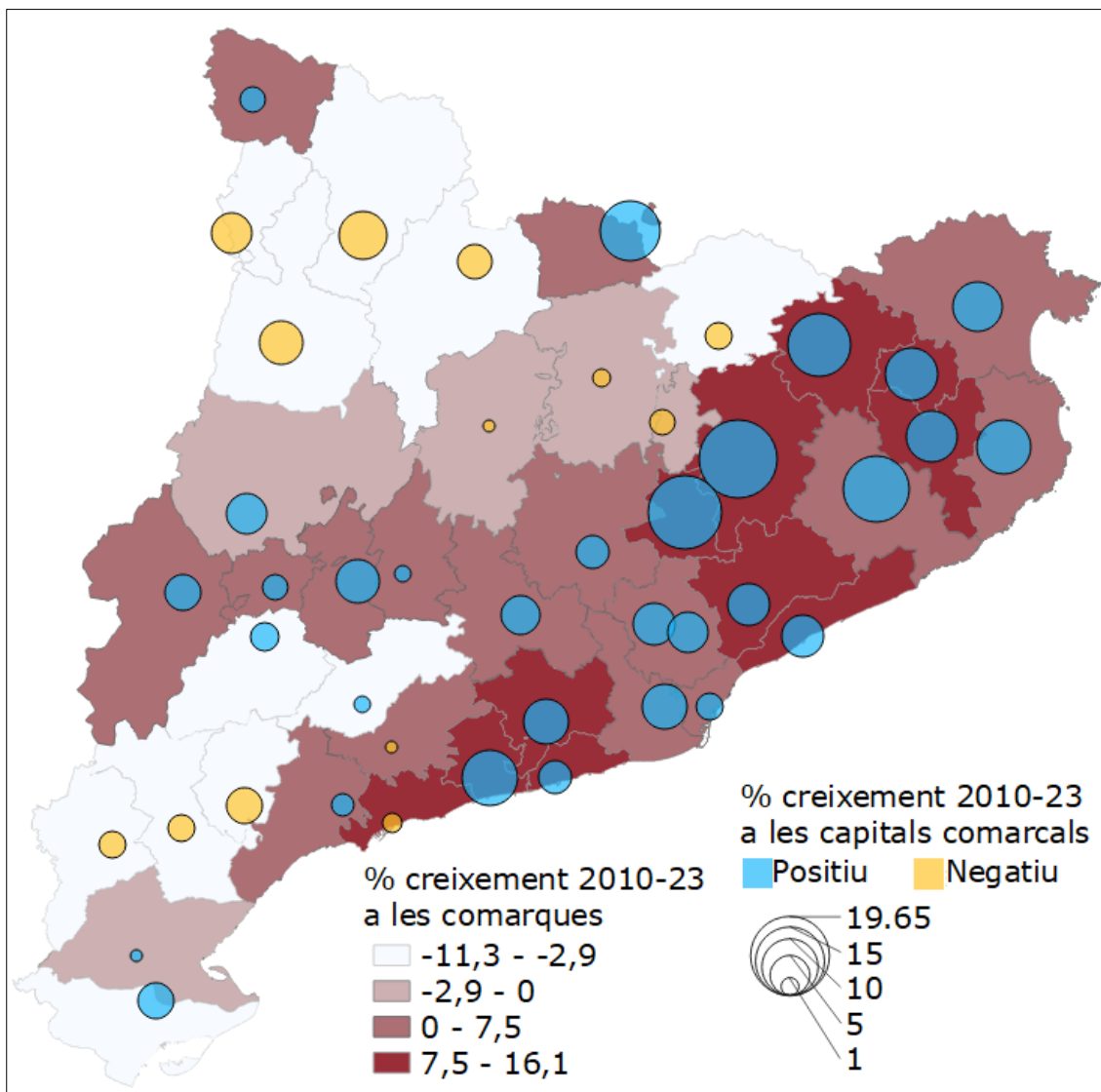

Figura 11. Taxes de creixement a les comarques i les seves respectives capitals a Catalunya, entre 2010 i 2023.

Encara a la figura 11, d'acord amb el gradient decreixent observat, destaquen per les taxes negatives de creixement, tant a les comarques com a les seves capitals, els extrems nord i sud occidentals de Catalunya: al nord, cinc comarques del Pirineu, el Pallars Sobirà i el Pallars Jussà, l'Alt Urgell, l'Alta Ribagorçana i el Ripollès, amb les seves capitals, Sort, Tremp, la Seu d'Urgell, Pont de Suert i Ripoll; tres comarques de pre-Pirineu, el Lluçanès, el Berguedà i el Solsonès, amb les seves capitals, Prats de Lluçanès, Berga i Solsona; i, d'altra banda, al sud, les comarques del Priorat, la Ribera d'Ebre i la Terra Alta, amb les seves capitals respectives, Falset, Gandesa i Móra d'Ebre. Finalment, dues capitals comarcals amb creixement negatiu en el si d'una comarca amb creixement positiu són Tarragona, Valls. I, a la inversa, el Montsià decreix entre 2010 i 2023, mentre que la seva capital, Amposta, creix.

S'observa també a la figura 11 que són excepció al gradient del decreixement occidental quatre comarques del corredor que passa per Igualada, Cervera, Tàrraga, Mollerussa i Lleida, a les comarques de l'Anoia, la Segarra, l'Urgell, el Pla d'Urgell i el Segrià, amb modestes taxes de creixement. També, al nord són excepció de la "norma" la Cerdanya i la Vall d'Aran i les capitals, Puigcerdà i Vielha; i vers el sud, el Baix Ebre, i la seva capital, Tortosa.

2. Conclusions des de la perspectiva de la cohesió territorial

En aquest article s'han apuntat algunes tendències sobre les xifres de població als municipis catalans entre 2010 i 2023. Aquest breu anàlisi no contempla els fets demogràfics, com la natalitat, la mortalitat, la fecunditat o els moviments migratoris, que descomponen les xifres de població, ni s'han relacionat els canvis a les xifres de població amb la dinàmica econòmica per territoris. Tanmateix, l'evolució de les xifres de població revela certs trets, com l'equilibri o el desequilibri entre i dins els diferents territoris de Catalunya.

La cohesió territorial és un dels grans principis que mou l'Àrea de Bon Govern, Assistència Local i Cohesió Territorial. La cohesió territorial consisteix en la cerca de l'equilibri entre les diferents zones que componen un territori. Un dels aspectes d'aquest reequilibri territorial consisteix en el policentrisme, és a dir, el foment d'un sistema urbà on no hi hagi una gran diferència de població entre les seves principals ciutats ni entre les poblacions de nivells jeràrquics inferiors. Catalunya és, doncs, més "policèntrica" a 2023 que a 2010? L'aglomeració de Barcelona ha "cedit" població als altres espais a Catalunya? Els municipis més remots i amb menys població s'han enfortit demogràficament? Des de la perspectiva del reequilibri de la població als municipis entre 2010 i 2023 a Catalunya es podrien tornar a destacar tres tendències:

1. La vegueria de Barcelona manté el mateix pes demogràfic a 2023 que a 2010, del 63%, tot i haver crescut proporcionalment menys que altres vegueries. La de Barcelona presenta una taxa de creixement del 5%, per sota de la del Penedès (10,2%), Girona (7,4%), Tarragona (5,8%) i Catalunya Central (5,5%). Barcelona, però, no "presta" població a les altres vegueries. No hi ha desconcentració ni reequilibri territorial demogràfic des de la gran vegueria de 5.000.528 persones cap a la resta de Catalunya.
2. El creixement demogràfic de les vegueries occidentals, Lleida, Alt Pirineu i Aran i Terres de l'Ebre entre 2010 a 2023 ha estat més lent que a les altres cinc vegueries catalanes. Si, tot i així, la de Lleida ha guanyat població, les vegueries de l'Alt Pirineu i Aran i de les Terres de l'Ebre han perdut població.
3. El 37% dels municipis catalans, 353 municipis, han experimentat una taxa de creixement negativa entre 2010 i 2023. La seva ubicació típica és, majoritàriament a l'interior (190) o a la muntanya (150) i a totes les vegueries fora de les de Barcelona i del Penedès, amb només 7 i 8 municipis amb pèrdua de població.

Es podria afirmar que Catalunya no és, doncs, més policèntrica a 2023 que a 2010. Front a les intenses inèrcies demogràfiques i geogràfiques, l'administració pública pot fomentar el policentrisme, el desplegament de la fibra òptica al territori n'és un exemple, com la inclusió de comarques catalanes al sistema integrat de transport públic català.

Les actuacions que promouen el policentrisme no constitueixen, però, l'única dimensió de la cohesió territorial, del reequilibri. Hi ha hagut, des de la darrera dècada, una millora als municipis catalans remots o de dimensions més petites que no gaudien tant dels avantatges "urbans", pel que fa al benestar material, cultural, social i econòmic de les persones, quant a les condicions de l'entorn ambiental i pel que fa a la millora en la governança local i la cooperació entre administracions de diferent nivell? Des del [Centre d'Anàlisi de Serveis Municipals per a la Cohesió Territorial](#) de la Diputació de Barcelona es vol donar resposta també a aquestes preguntes, amb una especial atenció envers la prestació dels serveis públics locals als municipis.